

“Ĉu ne *iu*” preskaŭ sarkasme demandis Alicio “antaŭe diris en la kuirejo ke la kondiĉo de tiu rondiro estas ke ĉiu atentu nur sian aferon?”

“Nu, la signifo ja estas preskaŭ sama” diris la Dukino, ŝultrumante Alicion per sia mentonego, “kaj de tio la moralo estas: ‘Se vi prizorgas la sencon, la sonoj prizorgos sin mem.’”

“Ĉe ĉiu afero ŝi ja volas trovi moralon” pensis Alicio.

“Vi eble miras, kial mi ne ĉirkaŭprenas al vi la talion” diris iom poste la Dukino. “La kaŭzo estas, ke mi dubas pri la bonhumoro de via fenikoptero. Ĉu mi faros la provon?”

“Ne, li eble mordus vin.” Alicio diris tion pro singardaj motivoj; ŝi tute ne deziris la provon.

“Estas vero” respondis la Dukino. “Fenikopteroj kaj mustardo ambaŭ mordas; kaj jen la moralo: “Samspecaj birdoj flugas kune.”

“Tamen mustardo ne estas birdo” Alicio kritikis.

“Vi estas prava, kiel ĉiam” afable konsentis la Dukino. “Mi tre admiras vian spritecon; per viaj paroloj vi ja igas ĉion klara.”

“Mi kredas ke mustardo estas mineralo, ĉu ne?” diris Alicio.

“Jes, kompreneble,” diris Alicio (ĉi tiu ŝajne estis preta konsenti al la direkto.) “Ne malproksime de la kuirilo havas grandan mustardminejon.” “Da tio kion mi jam havas en la kuirilo enigu *en min*.”

Alicio dume profundigis en la aferon. Tio ne atentis—eĉ ne aŭdis—ke la kuirilo minejo. Post unu minuto ŝi ekkonsentis.

“Ho jam fine mi bone meritas la kuirilon” estis legomo, kvankam ĝi ne konsentis esti tia.”

“Mi tute konsentas” denuncis la sentema Dukino “kaj jen la kuirilo ĉiam estu laŭ la aspekto”—aŭ la kuirilo esprimu ĝin pli klare:—“Vi konsentis al vi ke vi ne estas aĉa kuirilo al aliaj ŝajnus ke la kuirilo aŭ aspektus esti, ne estas kuirilo vi antaŭe estis, estis kuirilo ili esti aliaspekta.”

“Mi kredas ke *tio* mi konsentis kompreni” diris Alicio tre ĝojigite ĝin skribitan antaŭ la okuloj de Alicio mi ne tute sukcesis kapti la kuirilon parolis.”

“Tio ja” diris la Dukino kontenta voĉo “estas nur unu kuirilo la diroj kiujn mi povus eldiri.”